ROLUL CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE ÎN CONSOLIDAREA PRECEDENTULUI JUDICIAR ÎN CALITATE DE IZVOR DE DREPT ÎN RM

ȘANDROVSCHI NICOLAE

Universitatea de Stat din Moldova

Orice sistem judecătoresc, dar și procesul de înfăptuire a justiției este un mecanism viu, în permanentă modificare, atît a formei, cît și a conținutului. Forma este determinată de ansamblul legilor care stabilesc organizarea sistemului judecătoresc, iar conținutul este exprimat în legile materiale și procesuale care prevăd competența instanțelor judecătorești, reglementează conduita participanților la proces și impun rigorile față de actul de justiție.

În scopul asigurării conexiunii între diferitele categorii de instanțe judecătorești și realizarea uniformă a justiției, trebuie să existe un factor în interiorul sistemului care să se prezinte atît ca element component a acestuia, care să înfăptuiască nemijlocit justiția, cît și ca un supraorgan cu competențe de supraveghere și impunere a supremației legii și securității raporturilor juridice, indiferent de teritoriu și gradul instanței. Scopul înființării și existenței unui astfel de element reprezintă, printre altele, necesitatea de autoreglare a sistemului și posibilitatea înlăturării lacunelor legislative, fără a apela la puterea legislativă.

Potrivit Legii cu privire la Curtea Supremă de Justiţie, aceasta este împuternicită cu unificarea soluțiilor practice, adoptate de instanțele naționale și generalizarea acestora prin emiterea unor acte care nu sunt cazuistice, ci conțin norme abstracte, destinate tuturor subiecților raporturilor sociale. Singura diferență între acestea și actul normativ constituie caracteristica de recomandare a actelor emise de CSJ, în calitate de organ superior în sistemul național al instanțelor judecătorești. Prin emiterea actelor respective a CSJ are loc intrepretarea legii materiale și procesuale în scopul asigurării pronunțării unor hotărîri similare în cazuri similare. În concluzie, considerăm că actele explicative emise de CSJ, sunt necesare și utile în condițiile unei practici neuniforme, care nu asigură securitatea raporturilor juridice și provoacă incetitudinea justițiabilului atît în conduita aleasă, cît și în actul de justiție.